

Фантазија и маске

Ученици IV₂ су имали задатак да напишу састав на тему „Мој пут у Фантазију“ из српског језика, инспирисани текстом „Бескраја прича“ Михаела Ендеа.

Као илустрацију ових радова представљамо маске који су правили ученици IV₃.

Вук Војводић

Пут Маште

Када свирам саксофон, ја се опустим и препустим машти. Што лепше свирам то даље путујем.

Упознајем се са далеким земљама, лепим пределима и необичним људима.

Свирајући песму „Што се боре мисли моје?“ Корнелија Станковића, на крилима музике створио сам се у земљи Фантазији. Фантазија је прелепа брдовита земља пуна лепог мирисног цвећа и интересантног дрвећа. Шетајући пољаном у даљини сам видео разиграно крдо коња како

весело скакуће по ливади. Свуда око њих сијало је цвеће у најлепшим пролећним бојама. Док сам обилазио Фантазију, наишао сам на велики храст иза којег је искочило седморо дечака. То су били: Арамбаша, Брба, Глуваћ, Врабац, Дроња, Цврца и Бен Акиба (Бранислав Нушић).

- Знаш ко сте ви.

- Како знаш кад смо ми хајдуци и нико не зна за нас?

- Знаш зато што сам читао књигу о вама.

- Па зар смо толико познати да су већ о нама и књиге написали?

- Не, написао ју је ваш друг Бен Акиба.

- Вау, ти већ много знаш о нама, да ли би хтео да нам се придружиш?

- Да, наравно!

Одмах смо почели да правимо план. Предложио сам да направимо заседу, нападнемо кочију неког богатог трговца и поделимо плен сиромашнима. Пре свега тога решили смо да се добро наспавамо. Тек што смо заспали, зачули смо неко шуштање лишћа. Арамбаша рече:

- Бежите колко вас ноге носе, пандури нас јуре!

Кад смо им већ умакли и попели се на храст, Дроња тужно рече:

- Зар нам је већ крај, а тек смо сковали план!?

Усудили смо се да погледамо доле и видели да је то само обичан магарац. Узбуна је била лажна. Сишли смо са дрвета и пришли магарцу.

- Ти си сада део чете - рече Арамбаша, а магаре нас бледо погледа и настави да брсти лишће.

Тако су хајдуци добили два нова храбра члана: магаре и мене. Ушушкали смо се једни уз друге, покрили лишћем уместо јоргана и наставили да спавамо.

Када сам се пробудио, испред мене је био пулт са нотама. Моја фантазија се завршила.

Богдан Благојевић

У земљи Фантазији

Сва деца воле да маштају и сањаре о необичним, нестварним и далеким стварима. И ја такође волим да маштам.

Кад останем сама у својој соби, волим да се замислим. Тада често одлутам у мислима далеко, далеко и стигнем до чаробне земље Фантазије.

Тамо ме сваки пут дочека много другара. Заједно са њима кренем до високог чоколадног торња. У њему се налази чоколадна фонтана на три спрата.

На првом спрату фонтане тече црна чоколада која је помало горка, па скоро нико од нас не воли да је једе. Али, уз њу се служе дивне, сочне, румене јагоде које ја просто обожавам!

На другом спрату је бела чоколада уз коју једемо лешнике и бадеме.

На трећем спрату тече моја омиљена млечна чоколада. Ммм, да знате само како дивно мирише и како је укусна. Она није као друге млечне чоколаде. Она је некако посебна. Има пуно млека и уз њу се служе крцкави кексићи.

Кад се довољно засладимо одлазимо у луна парк слаткиша. То није обичан луна парк. Тамо је све другачије. Најпре крећемо на ролеркостер који је заправо једна велика штрудла са маком а шине су направљене од сланих штапића.

Угледали смо гумени дворац и пожелели да одемо до њега. Био је пун гумених, тврдих и кики бомбона. Затим одлазимо до рингишпила који је направљен од разних сланиша. Док смо се возили у њему, грицкали смо разне грицкалице.

Након што смо испробали све у луна парку, пожелели смо да одемо на базен. Пливали смо у цеђеној поморанџи коју смо успут пијуцкали. Лежаљке око базена биле су направљене од коре банана.

Одлучили смо да се сви заједно попнемо на врх планине која је заправо била један огроман колач. Ту је била и планинска река од лимунaде. Са свих страна грицкали смо велики колач и тако оставили отиске својих зуба као знак да смо посетили ову чаробну земљу Фантазију.

Сваки пут када се вратим из света маште, осећам се дивно. Волела бих да и сва остала деца иду са мном у земљу Фантазију.

Мој свет фантазије

Фантазија је човекова машта. Она нема границе јер човек стално сања и машта.

Мој свет фантазије би изгледао као бескрајна башта. Имао би безброј шарених цвећа и сваки цвет би био другачије боје. То цвеће би могло да пева, шета, плеше и да прича као људи. У тој башти било би још много занимљивих ликова као што су мачка са дугачким ушима и корњача са увијеним репом. Ја бих била вила са крилима голуба и сваког дана бих летела да посетим моју другарицу. То би била крава са сићушним крилима лептира и звала би се Мууубеее. Ту краву сам измислила још у другом разреду и када бисмо изашли у школско двориште претварала бих се да сам она. Мууубеее и ја бисмо летеле свуда и откривале разна нова места сваки дан. Када бисмо се вратиле кући, било би 40.80 сати. Дан у том свету би трајао 64 сата, сваки сат по 100 минута, а сваки минут 500 секунди. То би био баш дуг дан! Школа би почела у 50.00 и трајала би пола сата. Мислим да је у том свету то довољно јер је пола сата тамо дуго. Да би било занимљивије повела бих са собом неке ликове из цртаних филмова, књига, стрипова, на пример неке ликове из серијала „Хари Потер“. То би било баш занимљиво.

Да нема фантазије ови дани би изгледали много тужније. Волим када маштам јер тако себи улепшам дан.

Ана Ђетковић

Ђорђе Рашета

Васил Свркога

Матеј Цветковић

Matej
2020